

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A.G.A.,* narozený ..., státní příslušnost Irácká republika, naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa,* advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 20.11.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2017, č.j. OAM-2162/DS-PR-P09-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 26117, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 20.11.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2017 č.j. OAM-2162/DS-PR-P09-2017, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., *zákon o azylu* (dále jen *zákon o azylu*), a to z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona s tím, že státem příslušným pro posouzení žádosti je Finská republika (dále jen *Finsko*) podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **nařízení Dublin III**). Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a také žádost o přiznání odkladného účinku.

Návrhu žalobce na ustanovení zástupce bylo nejprve vyhověno *usnesením* zdejšího soudu ze dne 24.11.2017, č.j. 60Az 80/2017-22, kdy byla zástupcem ustanovena Organizace pro pomoc uprchlíků, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9. O podané kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) dne 11.1.2018 *rozsudkem* č.j. 5 As 330/2017-19 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 24.11.2017 č.j. 60Az 80/2017-22 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně byl *usnesením* zdejšího soudu ze dne 6.2.2018, č.j. 60Az 80/2017-64 ustanoven žalobci zástupcem advokát Mgr. Ing. Jakub Backa.

Na základě výzvy soudu *žalobu žalobce doplnil* ustanovený zástupce Mgr. Ing. Jakub Backa, kdy uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu, že nesprávně považoval legální pobyt žalobcova bratra za skutečnost zcela nerozhodnou pro řádnou aplikaci nařízení Dublin III a nesprávně se ve svém rozhodnutí nezabýval eventuálním analogickým využitím čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce upozornil, že v rámci preambule nařízení Dublin III je opakovaně akcentován rodinný život jako jedno ze základních a nejdůležitějších hledisek, které mají obecně správní orgány během posuzování okolností konkrétních řízení brát v potaz, což je i v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie. Odst. 17 preambule nařízení Dublin III zakotvuje možnosti odchýlit se od konkrétních nařízení Dublin III postulovaných kritérií mimo jiné, aby bylo možné sloučit příbuzné nebo jiné členy rodiny, nikoliv tedy pouze rodinné příslušníky podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Sám žalobce připustil, že v daném případě patrně nebylo namíste aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**), ovšem žalovaný pochybil tím, že považoval pobyt žalobcových příbuzných (bratra a bratrance) v Rakousku za zcela bezvýznamný místo toho, aby se přinejmenším pokusil zjistit, zda čl. 17. nařízení Dublin III neaplikuje Rakousko, což by mohlo vést ke sloučení blízkých příbuzných (bratrů) a došlo by tak k naplnění hodnot zakotvených v preambuli nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že patrně žalovaný tento postup ani nezvážil, trpí napadené rozhodnutí zásadní vadou, pro kterou nemůže obstát.

Napadeným rozhodnutím ze dne 2.11.2017 č.j. OAM-2162/DS-PR-P09-2017, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podle čl. 3 nařízení Dublin III je Finsko, jak vyplynulo ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů žalobce v systému EURODAC.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 13.10.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPU-200065-25/ČJ-2017-040022-ZZ, ze dne 12.10.2017 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Součástí informací poskytnutých Policií ČR, byl Protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPU-200065-31/ČJ-2017-040022-ZZ ze dne 12.10.2017, ve kterém žalobce potvrdil svou totožnost a datum narození a uvedl následující skutečnosti:

V červenci 2015 přiletěl z Iráku do Turecka a následně odcestoval člunem do Řecka, dále pokračoval do Srbska, Makedonie, Rakouska, Německa, Švédska a Finska, do kterého se dostal v srpnu roku 2015. Ihned po příchodu do Finska požádal o azyl. Dalších sedm měsíců strávil v azylovém domě a poté získal finské povolení k pobytu na 1 rok (od 17.12.2015 do

17.12.2016), ale žádost o prodloužení pobytu mu byla zamítnuta v březnu nebo dubnu 2017, proti čemuž se odvolal. Dne 16.3.2017 mu bylo předáno rozhodnutí o zamítnutí odvolání a zároveň i rozhodnutí o opuštění Finska. V září 2017 proto opustil Finsko a odjel za svým bratrem a bratrancem do Rakouska. Dne 10.10.2017 se vydal na cestu do Německa z důvodu návštěvy právníka a během cesty byl zadržen českou policií. Dále uvedl, že se do Finska ani do země původu nechce vrátit; se cítí zdrav, neužívá žádné návykové nebo psychotropní látky a k ČR nemá žádné ekonomické, kulturní nebo společenské vazby.

Pohovor v rámci řízení dle nařízení Dublin III byl s žalobcem proveden dne 25.10.2017 za přítomnosti tlumočníka arabského jazyka. Žalobce se cítil zdrav, byl schopen pohovoru, byl poučen a během pohovoru uvedl, že z Iráku odcestoval přes Turecko, Makedonii, Rakousko a Německo do Finska, kam dorazil 28.7.2015 a kde požádal o azyl. Ve Finsku mu bylo následně poskytnuto ubytování. Finsko opustil v září 2017 poté, co mu bylo zamítnuto prodloužení pobytu i následné odvolání. Z Finska odcestoval do Rakouska, kde setrval přibližně měsíc a poté na cestě do Německa přijel do Čech. Žalobce uvedl, že chce v ČR požádat o azyl, do Finska se nechce vrátit, na území ČR nemá rodinné příslušníky. Žalobce dále uvedl, že se v Rakousku nacházejí jeho příbuzní – bratr, který je žadatelem o azyl, a bratranec, který má v Rakousku trvalý pobyt.

Správní orgán nejprve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Po podrobné analýze v rozhodnutí konstatoval, že v případě jmenovaného nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané ve Finsku.

Následně se žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabýval skutečností, zda v případě Finska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž konstatoval, že Finsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Finsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržování těchto práv. Tudíž žalobci nehrozí ve Finsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Správní orgán se v napadeném rozhodnutí též explicitně vyjádřil ke skutečnosti, že v Rakousku žijí legálně bratr a bratranec žalobce, kterou uvedl žalobce v pohovoru. Správní orgán však došel k závěru, že tyto skutečnosti jsou irelevantní ve vztahu k určení příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, neboť nesplňují definici rodinných příslušníků podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Žalovaný tak dne 19.10.2017 požádal Finsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal ve Finsku. Následně dne 19.10.2017 obdržel informaci, že Finsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 18 nařízení Dublin III. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla ve vztahu k ČR shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona zastavil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 5.3.2018 k námitkám žalobce uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, neboť ji staví pouze na nedostatečném aplikování čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž aplikace tohoto článku měla vést podle žalobce k určení Rakouska jako příslušného státu. Správní orgán zdůraznil, že napadené rozhodnutí je výsledkem řízení, ke kterému je ČR kompetentní za situace, kdy žádost o mezinárodní ochranu je podána v jiném

členském státě Evropské unie – ve Finsku. Žalovaný ve správním řízení tedy nejdříve musel zkoumat, zda přece jen není dána příslušnost ČR ve smyslu nařízení Dublin III k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to právě a pouze s ohledem na skutečnost, že se žalobce nacházel na jejím území. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC však bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Finska jako prvním členském státě Evropské unie. A protože podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií stanovených tímto nařízením určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný ten členský stát, ve kterém byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany jako první, nezbylo, než rozhodnout tak, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno.

V důsledku zjištění, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Finsku, správní orgán vyzval dne 19.10.2017 Finsko k přijetí žalobce zpět na své území, které obratem svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznalo. Podle čl. 18 nařízení Dublin III je Finsko připraveno žalobce převzít zpět na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou na jejím území podal. Žalovaný byl tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí bylo opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vycházelo ze zjištěného skutečného stavu věci.

ČR se v dané chvíli prostřednictvím napadeného rozhodnutí "vyjadřovala" pouze ke skutečnosti, zda ona sama není příslušná k posouzení žádosti žalobce, avšak nebyla v tuto chvíli kompetentní k posuzování všech skutečností, neboť napadené rozhodnutí nebylo výsledkem řízení započatého v ČR. Kompetentní tedy k posouzení příslušnosti jiného státu (např. Rakouska), a to včetně posouzení možnosti uplatnit čl. 17 nařízení Dublin III, je ta země, ve které žalobce žádost o mezinárodní ochranu skutečně podal. Z ustanovení z § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu jasně plyne, že zákon o azylu upravuje řízení ve věci mezinárodní ochrany s odkazem na nařízení Dublin III. Dále podle ustanovení § 8 písm. c) zákona o azylu pak Ministerstvo vnitra (žalovaný) rozhoduje v případech předání do příslušného státu, tedy v případech řízení podle nařízení Dublin III, pokud cizinec nepožádá o mezinárodní ochranu v ČR. Následně čl. 24 bod 1. nařízení Dublin III upravuje možnost členského státu, na jehož území se zdržuje osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, požádat o přijetí této osoby ten členský stát, na jehož území byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Z uvedeného je podle názoru žalovaného zřejmé, že jak česká právní úprava azylových věcí, tak i evropské azylové *acquis*, umožňuje zahájit řízení o přijetí zpět členským státem, na jehož území osoba další žádost o mezinárodní ochranu nepodala, což byl právě případ žalobce.

Žalovaný dále zdůraznil, že se otázkou příslušnosti Finska zabýval komplexně a hodnotil veškerá kritéria, která je povinen hodnotit, v jejich zákonné posloupnosti. Pokud tedy následně shledal, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro určení jiného státu, nepochybil. Dále se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu pohovoru sdělil, a pokud v napadeném rozhodnutí nepodrobil vazbu žalobce na bratrance a bratra v Rakousku úvaze ve směru k určení jiného členského státu, bylo to z důvodu irelevantnosti takové vazby ve vztahu k obsahu kritérií zkoumaných za účelem posouzení příslušnosti toho kterého státu. Pro účely posouzení příslušnosti daného státu mohou sloužit pouze relevantní skutečnosti, tedy např. vazba na rodinné příslušníky ve smyslu ustanovení článku 2 písm. g) nařízení Dublin III. Tedy vysvětlení žalovaného na str. 3 napadeného rozhodnutí, proč se na případ žalobce nedalo aplikovat ani kritérium uvedené v čl. 9 nařízení Dublin III, bylo dostatečné a netrpělo žádnou vadou. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v plném rozsahu.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.11.2017 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 5.3.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 2.11.2017 žalobci doručeno dne 7.11.2017.

Po doplnění návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 16.3.2018 č.j. 60Az 80/2017-87 o zamítnutí uvedeného návrhu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Čl. 9 nařízení Dublin III stanoví, že pokud má žadatel *rodinného příslušníka* (definován v čl. 2 písm. g) tohoto nařízení, přičemž lze konstatovat, že bratr ani bratrance zletilého žadatele do této kategorie nespádají), který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit odchylně od čl. 3 odst. 1 žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle čl. 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede

řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s takým postupem souhlasil.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2017, avšak soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že žalovaný pochybil, když se explicitně nezabýval alespoň eventuální možností využití čl. 17 nařízení Dublin III a považoval legální pobyt žalobcova bratra za skutečnost zcela nerozhodnou pro řádnou aplikaci nařízení Dublin III. Ze správního spisu vyplývá, že dne 10.10.2017 byl žalobce zadržen při policejní kontrole v mezinárodním linkovém autobusu na cestě z Rakouska do Německa a zajištěn v ZCC. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, podané jím ve Finsku. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií v člancích 8 až 15 nařízení Dublin III, přičemž nenašel důvod žádné z nich aplikovat.

Žalobce v první řadě namítal nesprávnost postupu žalovaného, který se vůbec nezabýval možným využitím diskrečního oprávnění, které vyplývá z čl. 17 nařízení Dublin III s ohledem na skutečnost, že na území Rakouska legálně pobývají jeho bratr a bratranec.

Obecně soud k možnosti využití čl. 17 nařízení Dublin III uvádí, že na jeho aplikaci není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost. Užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Nařízení Dublin III ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením Dublin III. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Ostatně i v *rozsudku NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 6 Azs 16/2017-61* soud uvedl, že *obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III.*

Dále žalobce dovozoval na základě obecných principů zakotvených zejména v preambuli nařízení Dublin III, že žalovaný se měl zabývat, resp. měl dojít na základě pobytu bratra žalobce v Rakousku k závěru, že žalobce má být předán nikoliv do Finska, ale do Rakouska, aby tak došlo ke sloučení blízkých příbuzných (sourozenců). Vzhledem k tomu, že žalovaný toto podle mínění žalobce dostatečně nezvážil, napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou, pro kterou nemůže obstát.

Soud se ztotožnil s vyjádřením žalovaného v tom, že v rámci řízení podle nařízení Dublin III jsou rozhodovací možnosti správního orgánu omezené vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není výsledkem řízení započatého v ČR, nýbrž ve Finsku. Povinností žalovaného bylo podle kritérií uvedených v nařízení Dublin III posoudit, zda sama ČR není příslušná k posouzení žádosti žalobce. V žádném případě však není kompetentní k posouzení příslušnosti jiného státu (například Rakouska), a to včetně případné možnosti uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III.

Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Čl. 17 nařízení Dublin III dává státu, který vede dublinské řízení, možnost ponechat si žadatele ve vlastní jurisdikci ve chvíli, kdy i v takto limitovaném řízení vyvstanou okolnosti natolik závažné (ať už pro žadatele, nebo pro daný stát), že vedou správní orgán až k uplatnění této doložky svrchovanosti. Ovšem v žádném ohledu nedává tento článek jakékoliv možnosti správnímu orgánu posuzovat jakousi potencionální možnost, že by se správní orgán jiného členského státu mohl z nějakého důvodu rozhodnout čl. 17 sám aplikovat. Navíc se jedná o ustanovení, jehož aplikace je výsostným právem každého státu, proto nepřísluší jiným státům o takové možnosti spekulovat.

Je třeba též připomenout, že žalobce se měsíc fyzicky nacházel na území Rakouska, kam přicestoval právě za svým bratrem a bratrancem, měl tak reálnou možnost pokusit se o to, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzovalo Rakousko, nikoliv Finsko. Cizinec musí sám z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení, aby mohl legálně pobývat na území některého členského státu Evropské unie.

Žalovaný postupoval tedy správně, když pobyt žalobcova bratra a bratrance v Rakousku posoudil jako skutečnost nemající význam pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Protože bratr a bratranec dospělého žadatele nespádají do legální definice rodinného příslušníka, která je specifikována v čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, není vůbec myslitelná aplikace čl. 9 nařízení Dublin III a navíc se bratr a bratranec žalovaného nacházejí na území Rakouska, nikoliv na území ČR.

Závěrem soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Finsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v nařízení Dublin III a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce měl sice úspěch v řízení o kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 24.11.2017, č.j. 60Az 80/2017-22

o ustanovení zástupce žalobci (*viz shora*), avšak ve věci samé úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 10.1.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 17. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně